

Anca Ticuță-Nicolae

STRANIILE AVENTURI
ALE UNEI
CORPORA(TRISTE)

București, 2025

Coperta: *Anca Ticuță-Nicolae*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TICUȚĂ-NICOLAE, ANCA

Straniile aventuri ale unei corporatriste / Anca Ticuță-Nicolae. - București : Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-65-6

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

STRANIILE AVENTURI
ALE UNEI
CORPORA(TRISTE)

PREFAȚĂ

Un cuvânt-înainte pentru cartea Ancăi Ticuță-Nicolae trebuie să fie o invitație, dar și o avertizare. Cu siguranță, ”Straniile aventuri ale unei corpora(triste)” nu este doar o carte care se poate citi liniștit, cu ceaiul lângă tine și cu promisiunea unei povești amuzante, ci, mai presus de toate, o carte care te ia de mână și te aruncă direct în tramvaiul aglomerat, în biroul de avocatură improvizat între un amanet și o casă de pariuri (cât de actuală este această imagine) și în jungla corporatistă unde badge-ul devine mai important decât sufletul. Este o carte care povestește trăirile unei generații care învață că munca și poziția socială dintr-o corporație sunt deseori confundate cu împlinirea ca om și ne mai arată cum absurdul cotidian poate fi transformat într-un spectacol literar plini de reflecție și zâmbete.

Anca scrie cu multă ironie, însă umorul nu înlocuiește emoția. Ea pune în personajul ei principal, Eva Mayer, multă fragilitate (migrene, anxietăți, singurătate, eșec, etc.) tocmai pentru a arăta că ea, fragilitatea, poate fi transformată în forță. Într-o lume care ne cere mereu să fii „tare”, Anca-Eva ne arată că poți fi tare tocmai prin recunoașterea slăbiciunii. Astfel, (auto)ironia devine armură, sarcasmul devine sabie, iar râsul amar devine formă de supraviețuire.

Cartea aceasta este un fel de radiografie a societății românești făcută cu un bisturiu dezinfectat într-o tonă de umor de calitate. Universitățile apar ca niște relicve pline de dinozauri academici și politici, corporația ca o junglă, piața muncii ca un Minesweeper plin de capcane. Personajele sunt caricaturale, dar recunoscutibile: hoțul de buzunare

cameleonic, interlopii care sunt mai oameni decât domnii și doamnele în costume, avocații pe tocuri care dansează pe covoare ieftine – devoalându-și umanitatea. Toate, și multe altele pe care le veți descoperi intrând în lumea imaginară a Ancăi, sunt figuri care, deși par exagerate, reflectă realități pe care le întâlnim zilnic în viața noastră reală.

Dincolo de satiră, cartea are și o dimensiune intimă. Este povestea unei femei care a ales să trăiască cu sine însăși, într-o relație stabilă și exclusivă. Este un manifest împotriva clișeului „trebuie să-ți găsești jumătatea”, jumătatea ei este ea însăși, cu tot cu anxietăți, muzică și antidepresive. Este un one-woman show care ne îndeamnă să ne căutăm și să ne regăsim sufletul...

De aceea, această carte merită citită. Și, te rog, să n-o citești pentru a căuta rețete de succes ci pentru a înțelege cum să rămâi tu însuși/însăși într-o lume din ce în ce mai centrată pe imaginea pe care o avem în exterior. Îți garantez că vei râde, vei ofta și te vei recunoaște. Și, repet, vei înțelege că fragilitatea este o formă de putere chiar dacă lumea din jurul nostru îl percepe mai degrabă ca un defect.

Dacă viața este un proces, atunci fiecare dintre noi este avocatul propriei nebunii, iar pledoaria Ancăi, scrisă cu emoție și ironie, este una dintre cele mai convingătoare pe care le vei citi.

Gelu Duminică

Sociolog

INTRO

Știți ziua aceea care precede la români tăierii moșului? Ei...care zi? Faimoasa zi cu tava, când pruncul cu abilități de apucare asemănătoare cu ale unei marmosete și cu un IQ cel mult egal cu al unui peruș, trebuie să își aleagă cariera, apucând hulpav de pe tavă, ce i se pare lui de viitor. Ziua aceea fatidică s-a petrecut și în viața mea, în fața unui grup de rubedenii venite acolo mai mult pentru Salata Boeuf a mamei și faimoasele plăcinte cu mere ale bunicii.

Cred că au fost niște semne că nu prea știu să aleg, când am ocolit cu seninătate banii, bijuteriile, cosmeticele și m-am înfipt cu avânt pioneresc în carte și pix. Au urmat pronosticurile de rigoare: doctor, inginer, avocat, a doua Ana Blandiana în existență, dar cu perversitate le-am dejucat planurile și m-am făcut jurist, ruda săracă a avocatului, meseria aceea obscură pe care au senzația că știu să o facă toți contabilii.

După ani de studii la o Universitate cotate printre cele mai bune, al cărei scop principal era să te îmbuibe cu drept roman în latină fluentă, direct de la sursă (sursa fiind un profesor probabil contemporan cu Caligula), cu un rector care avea să devină unul dintre cei mai malefici Miniștri ai Justiției post-decembriste, cu profesori proveniți din rândul judecătorilor și avocaților piloși al căror “gentle teaching” consta în reamintirea constantă că ești vai de mama ta și nu o să ajungi nimic dacă nu ai cel puțin doi membrii ai familiei în sistem, m-am avântat în piața muncii .

Câmpul muncii a fost în cazul meu precum boardul acela de minesweeper, la firmele cu obiectele de activitate

cele mai dubioase, cu cei mai imposibili patroni, din urbea natală sau metropolele limitrofe, când în sfârșit, zeița Corporeea a coborât cu badge-ul în mână și m-a corporatizat.

Aleluia! a zis bietul meu suflet plin de naivitate, neștiind că intră într-o junglă complexă de intrigi, political correctness și top management.

Așa a început călătoria acestei Alice în țara tuturor minunilor.

CAPITOLUL I

La început a fost lumină, dar apoi nu s-a mai plătit factura

Nu am avut așa emoții decât în prima zi de școală, alerg după tramvai cu energie înzecită, aceasta însemnând în cazul meu 1 m / 30 de secunde, timp în care splina și plămânii din dotare sunt în pragul colapsului, iar respirația este ceva între horcăit și preambulul unui infarct.

Îmi notez mental să reduc doza de cafeină. Am memoria unui pește auriu, astfel încât termosul de cafea este în siguranță, probabil îl voi căra în mormânt cu mine ca să aibă și arheologii viitorului de ce să își spargă capetele.

Intru în conserva cu nume de vehicul și mă strecor între un tip care nu s-a mai întâlnit cu dușul de mulțor și o băbuță aparent inofensivă. Mă simt ca un sportiv la jocurile paralimpice, întrucât tot echilibrul meu stă în două degete de la picioare, în timp ce încerc să balansez cutia cu prăjituri pentru care am așteptat aproape două ore la coadă în fața unei cofetării de fițe.

A naibii evoluție, ar fi trebuit să ne aducă un braț în plus, nu păr la subraț, astfel m-ar fi scutit de mirosul halterofilului de lângă mine și mi-ar fi permis să îmi strâng pe lângă corp geanta cu avuția mea lumească .

În timp ce dezbat mental ipoteze cu Darwin, bătrânica mă buzunărește abil. Mă întorc cu repeziciune spre ea și scot un strigăt de indignare dar și de totală surprindere, care ar face geloase și găștele din jurul Capitoliului.

Halterofilul intervine prompt și pasează un pumn în moalele capului infractoarei, în acest demers turtind și capacul cutiei peste glazura prăjiturilor, pe care le balansam în brațe cu atâta trudă, dar cu abilitatea unui performer de la Cirque du Soleil.

Hoța este pe trending se pare, și aparține genului fluid, pentru că bătrânica se transformă spectaculos, sub privirile uimite ale pasagerilor, într-un tip de vârstă mijlocie, care lasă să se întrevadă prin baticul căzut într-o parte, un început decis de chelie.

-De ce dai, bă? ripostează vehement insul, în timp ce bastonul din mână se transformă într-o armă de luptă, care trece peste cocul meu și se proptește în obrazul vlăjganului.

-Te urmăresc de când ai urcat pramatie, rosti printre dinți și celălalt. Ai buzunărit aproape întreg tramvaiul!

Urmează secvențele din filmele de capă și spadă, tăiate la montaj. Cavalerul în armură formată dintr-un maiou alb, cu pete gălbui de transpirație, aplică lovituri cu precizie matematică, dar adversarul nu se lasă mai prejos și ripostează cu sabia improvizată, producând destul de multe victime colaterale.

Se aud vaiete și strigăte desprinse parcă din ultimele romane ale lui Stephen King. Partea și mai proastă, este aceea că acest conflict pare să se extindă și să cuprindă toată populația greu încercată a autobuzului.

Încerc disperată să mă las pe vine, dar spațiul dintre cei doi este insuficient, așa că, devin un fel de fâșia Gaza personificată, încasând parțial din pumni, sudalme și îmbrâncituri reciproce.

Un zeu minor al șofatului îi șoptește vatmanului să pună o frână bruscă în stație, fapt care mă propulsează prin triplu-șurub, din strânsoarea impusă, pe scările tramvaiului, direct

spre ieșire. Profit de ocazie cu lașitatea unui Iago surprins prea devreme de Othello.

Călătoria matinală mi-a transformat coafura în ceva ce Helena Bonham Carter ar purta cu mândrie și mi-a lăsat în brațe un obiect încadrat între cutie și vestigiu antic, din care se scurge ceva dubios de lipicios. Mă gândesc cu regret reținut la munca asiduă a cofetarilor și cu o adevărată durere în suflet la banii pe care i-am lăsat la achiziționarea minunățiilor dulci, care atârnă acum fără vlagă, în cutia din mâinile mele.

Îmi recompun ce mi-a mai rămas din atitudine și mândrie și o iau vitejește la picior către sediul firmei, prin învâlmășeala matinală de oameni și de șoferi mult prea colerici.

Am ajuns în fața clădirii, cu sentimentul că voi fi un asset grozav pentru companie, în ciuda aspectului șifonat și a îmbujorării datorate efortului deplasării pe jos. În urechi mi se derulează o melodie dintr-o producție siropoasă de Crăciun, pesemne urmează ca CEO-ul companiei să dea grăbit peste mine și apoi îndrăgostit lulea la prima vedere, să fugim în lumina blândă a apusului, spre vila lui din Toscana sau Riviera franceză. Ei bine, mă mulțumesc și cu penthouse-ul din Pipera!

Mă scutur de fanteziile dulcele și înaintez sigură pe cele două picioare tremurătoare, spre intrarea grandioasă a clădirii.

Îi mulțumesc mental bunicii care m-a învățat că în România este important să pleci de acasă cu 3 ore mai devreme înaintea oricărei întâlniri importante, doar ca să atenuezi dezastrul unei potențiale întârzieri, sau în cazul meu, dezastrul în general.

Holul pare primitor și are ceva de galerie de artă, pereții fiind burdușiți cu tablouri moderniste în culori vii.

În spatele recepției stă un tânăr cu aspect boem, care zâmbește cu toți molarii excesiv de albi, la vedere.

-Cu ce vă pot ajuta? mă întâmpină el ceremonios.

Îi explic scurt că sunt un nou angajat. Zâmbetul pare să îi pălească puțin și în locul lui începe să apară ceva vecin cu îngrijorarea.

-Bine ați venit, atunci...o secundă să vă înregistrez și să vă dau badge-ul.

-E frumos aici, încerc să fac timid conversație ca să umplu timpii morți. Aveți multe tablouri, pare foarte sofisticat.

Fața i se umple de lumină lăuntrică.

-De fapt, eu le-am pictat pe cele în ulei, sunt absolvent de Arte, jobul ăsta este doar așa, să îmi pot plăti facturile. Colegul de pe cealaltă tură face grafica pe care o puteți vedea acolo!

Întinde mâna și îmi arată niște crochiuri foarte frumoase.

-El a terminat Arhitectura, dar acum este și el între două joburi.

Îmi notez mental nivelul de studii al paznicilor companiei și încrederea în faptul că sunt piciorul lui Dumnezeu, înhățat deăștia la interviu, începe să se prăbușească, mai tare decât zidurile din Jericho.

Acum, stau cu o privire tâmpă, în fața turnichetului și mă gândesc dacă ar fi trebuit să asortez, la cea mai ieftină și gri cu puțință ținută office, tip elitist H&M, cafeaua tradițională de la Starbucks.

La naiba, aveam posibilitatea să fiu chic, dar acum posibilitatea este moartă și îngropată lângă speranță.

Mă îndrept spre lift, pregătită să dau piept cât de cât cu restul lumii magice din clădire. Dacă ar fi alergat pe lângă mine un iepure alb, cu ochi imenși și roșii, având în mână cu

un ceas și urlând că suntem în întârziere, m-aș fi putut cu adevărat simți o Alice în Corporeland.

Apăs butonul și aștept 5 minute în șir să se întâmple ceva, fără nici un rezultat.

Depăn în minte toate rugăciunile copilăriei, pentru că simt că fac infarct dacă mai trebuie să urc și scările. Lansez o rafală de apăsări pe butonul de chemare, până sunt ferm convinsă că se va întâmpla ceva.

Ceva se întâmplă: ușa se deschide, și 5 figuri palide mă ațintesc cu disperare și o ușoară urmă de ură.

-Încercăm de 10 minute să ajungem la etajul 5, ai putea te rog să nu mai apeși pe buton?! se rățioiește la mine, cel mai îndepărtat dintre ei.

Mă retrag grațios și fac un semn regal de “Keep calm and carry on”. Simt că mi-a crescut ușor temperatura corpului și nu cred că este premenopauza, dar îmi dau seama că valul de căldură se datorează jenei și figurii atletice blonde care s-a materializat brusc, în dreapta mea.

Îmi zâmbește liniștitor.

-Stai calmă, cu toții am pățit-o cu liftul ăsta, face parte din ritualul de inițiere în firmă.

Răsuflu oarecum ușurată, este întotdeauna preferabil să nu fii singurul prost din clădire.

-Cum de știi că sunt nouă aici, l-am interogat absolut uimită.

-În afara faptului că pari absolut pierdută? Îmi răspunse el tot cu o întrebare. Păi să vedem....costumul la patru ace, cu o cămașă în culori neutre, ca să nu epatezi prea rău din prima zi și să creezi vreo impresie greșită, pantofi imposibil de incomozi, atitudinea ușor rigidă, faptul că duci ooscilă preț de câteva secunde,.....o cutie în care sunt aproape sigur că sunt prăjituri....

Eram absolut impresionată de analiza sherlockiană, de o profunzime pe care nu o mai regăsești la oamenii de astăzi, care trec pe lângă tine, de parcă ai fi un afiș anost, scorjit de vreme, prea prinși de imaginile viu colorate din micile lor telefoane.

Bărbatul îmi citi uimirea și poate și un început de admirație în privire.

-Toate acestea, și faptul că l-am văzut pe portar înmânându-ți badgeul și că nu îmi amintesc să ne fi mai intersectat pe holuri, râse el, not so impressive! Sunt Alex, by the way. La ce departament lucrezi?

-Eu sunt Eva, mă aud parcă strigând la el, dar reușesc să îmi ajustez tonul la timp pentru numele de familie: Maier. Sunt noul Jurist de la Legal Business!

Îmi întinde cordial o mână spre groaza mea, deoarece realizez că palmele îmi sunt lipicioase de la siropul prăjiturilor, care se scurge sub formă de Niagara prin crăpăturile cutiei. Vede că oscilez mai tare decât Trump care ar trebui să dea mâna cu un sărac și cred că este dezamăgit de ceea ce consideră snobism în formă pură.

Dau ușor din cap, transformând situația în una cel puțin bizară, în timp ce ușa liftului se deschide, zorindu-ne să îi trecem pragul și astfel, punând capăt penibilului.

-E drăguț la Departamentul de Legal, mă asigură el liniștitor, am câteva cunoștințe printre angajații de acolo. Eu sunt Scrum Master Coordinator, lucrez în Departamentul de IT Development, de vreo 5 ani.

-Wow sună foarte important! adaug impresionată până în măduva oaselor.

-Este doar o denumire corporatistă pretențioasă, te asigur. Știi, de obicei, într-o corporație nu este recomandabil să rămâi mai mult decât limita superioară a promovării tale, eu mă apropii de acel punct. Tu, încotro? întreabă tipul, cu o

răbdare ce pare călită într-o îndelungată relație cu clienți dificili.

-Sinceră să fiu, nu știu, am ajuns la o răscruce în viața mea în care ...

Ridică ușor un deget în sus, arătându-mi panelul liftului.

-La etaj mă refeream.....

-Ah....la trei mi s-a spus, adaug firav, plecând capul în pământ și regretând că nu sunt un struț.

Tăcerea groasă care s-a lăsat între noi, se rupe o dată cu coborârea lui din lift, un etaj mai jos decât etajul la care ar fi trebuit să cobor eu.

-La revedere și...sper să îți găsești drumul!

Îmi adresează un surâs simpatic, ușor amuzat.

Încuviințez apatic, în timp ce ușile se închid, precum cortina peste o piesă de teatru extrem de proastă.

CAPITOLUL II

Bun venit, dar nu prea

Arhitectul care a făcut clădirea și mai ales holurile astea labirintice, ar trebui să moară în chinurile iadului arhitecților, veșnic damnat să caute un birou pe care nu îl găsește.

După cinci minute de bântuire efectivă, mi se ivesc în fața ochilor literele magic aurii ale Departamentului Juridic. Veselia îmi inundă ce a mai rămas din corpul și psihicul supuse la atâtea atrocități astăzi.

Sunt deja obosită deși nu am început nici măcar prima zi de muncă dar mă mai domolește și gândul că, dacă ar trebui să refac și mâine traseul până la birou, pe aceleași holuri, și s-ar putea să nu mai ajung niciodată la destinația dorită, Ikea și achiziționarea unui pat pliabil, încep să pară niște idei salvatoare. O să dau o dimensiune nouă conceptului de workaholic.

Intru în camera compartimentată în câteva cubicule ticsite de hârtii. Miroase ușor a disperare amestecată cu parfum scump și mult praf.

Slavă Domnului, sunt prima, așa că am timp să dau o față comercială prăjiturilor , și, cu puțin noroc să găsesc și un grup sanitar unde să îmi spăl mâinile lipicioase. Mă aștept la multe prezentări, așa că trebuie să îmi dau un refresh.

Așez prăjiturile pe masa mare care tronează sala, posibil masa la care se țin meetingurile și mă avânt iar pe holurile groazei, în căutarea băii.

Spre marea mea surprindere, o găsesc la două uși mai în față. Spațiul pare inundat de un miros de clor, provocând

nostalgia vacanțelor și proximitatea unei piscine. Zăbovesc preț de cinci, șase minute necesare recompunerii ținutei și înprospătării parfumului.

Am speech-ul pregătit frumos în cap, când pășesc a doua oară pe ușa biroului, de data aceasta însă, ca prin miracol, toată lumea pare prezentă într-un iureș de voci și estrogen.

Nu zăresc prezența niciunui bărbat care să contrabalanseze un pic peisajul, totul pare un stup care roiește de la prima oră în jurul figurii centrale roșcate pe care mi-o amintesc din interviurile on-line.

Mă îndrept zâmbitoare spre ea, dar o rafală de cuvinte îmi șficuiesc urechile din mers.

-Eva Maier, presupun. Cât pe ce să nu te recunosc, părei mai urâtică pe cameră. Neajunsurile on-lineului! Aștept punctualitate, mai ales din partea angajaților noi, sper măcar că ți-ai făcut înregistrarea la portar și ți-ai obținut badgeul?

Sunt siderată că nu a împachetat remarcile astea, măcar într-un zâmbet pasiv-agresiv cu fundiță roz.

-De fapt, am ajuns cu mult înainte, am fost doar până la toaletă, adaug vag iritată. Fac un gest larg arătând și prăjiturile de pe masă.

-Atunci e bine, mai adaugă ea cu buzele subțiri strânse, dar continuând să mă privească plină de neîncredere. Ești cam defensivă, nu mă dau în vânt după oamenii defensivi!

Pare mai tânără decât mine și mă întreb dacă agresivitatea aceasta spontană se datorează dorinței de a se impune ca manager în fața unor colegi mai vârstnici și poate mai experimentați și în alte domenii sau e au naturel? Este destul de frumoasă, deși într-un mod neconvențional, dar pare că emană o aură de bitch-bitch prin toți porii.

Doamne, și părea lapte și miere la interviurile on-line de angajare, ce-i drept având la stânga și pe Stephen, managerul

de la Juridic EMEA, un tip elegant, calculat, cu un ascuțit simț al umorului, care m-a cucerit aproape din prima.

-Înainte să te prezint colegelor noastre, aș vrea să stabilesc niște ground rules cu tine. Mie îmi place să fi sinceră, așa că o să îți spun că nu tu ai fost prima mea alegere, ci mai degrabă alegerea lui Stephen și ai cerut mai puțini bani, așa că....iată-ne aici. Vreau însă să fie clar că eu mă voi ocupa cu evaluarea performanțelor tale și eu voi fi managerul tău direct, căruia îi vei raporta, și cel pe care trebuie deci, să îl impresionezi.

Cuvintele „**manager**” și „**direct**”, parcă fuseseră rostite cu CapsLock și Bold și se înfășuraseră în jurul gâtului meu, sufocându-mă, amețindu-mă.

Mă ia apoi de mână și mă trage spre grupul compact care se crease deja în jurul prăjiturilor.

-Dragilor, vreau să vi-o prezint pe noua noastră colegă, Eva! Sunt tare bucuroasă că ni s-a alăturat cineva cu forțe proaspete și cu așa multe calificări! O să vezi, o să îți placă mult la noi, suntem o mare familie!

Deja mă simt Oliver Twist adoptat de mama vitregă a Albei-ca-Zăpada.

Îmi zâmbește printr-o ridicare forțată a colțurilor gurii și mă ia după umeri, începând prezentările:

-Briana Pop de la Compliance.

O blondă platinată cu atitudine de influencer pe val, catadicsește să-mi arunce o privire din înaltul cerului și înclină ușor din cap. Am aflat ceva mai târziu, că era cu adevărat creator de content aka influencer de life style.

Am o memorie groaznică a numelor, extrem de aproape de un handicap real, sunt incapabilă să rețin numele real al persoanei, pentru că setul meu de asocieri și imaginația sunt în priză, așa că încep rapid să mă gândesc cum o să o botez. Îi spun Betty Boop.

-Margareta Mărgean, de la Contracts Management.

„Mărgi” îmi șoptește în ureche piticul botezurilor, privind spre mica bonomă care îmi zguduie mâna cu putere.

-Lidia-Sorina Dumitru, experta noastră pe Ops Controlling.

„LSD”, hmm, aș avea nevoie de fapt. Tipa emană o aură hippie prin aura de parfum puternic de patchouli și fum care parcă o înconjoară.

-Roberta Popescu, colega ta de la Business Legal.

Femeia îmi face cu mâna prietenos și pare singura cu care pot avea ceva chimie din întregul grup. Slava Domnului, cu ea va trebui să interacționez cel mai mult.

„Ea va fi Ruxandra, are față de Ruxandra nu de Roberta, Roberta poate fi cel mult un nume de politician corupt.”

-Ultima, dar nu cea din urmă, mâna mea dreaptă și cea mai veche de aici, Bianca Sandu. Ea îți va face trainingurile inițiale.

„Buna Samariteană”, închei eu șirul botezurilor, simțindu-mă mai, mai ca Sfântul Ioan într-o zi bună.

Bianca are atitudinea, ținuta și privirea unui secund in-charge.

Ceva mai târziu, la o cafea cu Ruxandra, aveam să aflu că vechimea cea mai mare de care beneficia seniora BS, însemna aproape trei ani, o vechime redutabilă într-un departament corporatist sau mai bine zis, într-o corporație în general.

Sunt tot un zâmbet către toată lumea, arătând în mod corporatist executat corect, cât de mult mă bucur să mă aflu în sânul acestui departament elitist.

Istovită de atâtea prezentări, Anya se repede spre prăjituri.

-Îmmm, arată interesantcu ce sunt?

În sufletul meu mi-aș fi dorit să fie cu rahat, așa, ca primirea ei călduroasă de astăzi, dar mă cenzurez și îi fac o prezentare rapidă a sortimentelor.

Toată lumea este impresionată că le-am achiziționat de la cea mai de fițe cofetărie bucureșteană și pun pe seama excentricității cofetarilor de acolo, turtirea lor nefirească.

Le las în jurul mesei, să se bucure de festinul salvat cu atâta trudă și mă îndrept târșăit spre cubiculul care mi-a fost încredințat.

Simt nevoia să mă prăbușesc într-un scaun și să îmi plâng de milă, în timp ce alcătuiesc strategii de a mă întoarce la vechiul loc de muncă. Poate ar fi ajutat un pic dacă nu mi-aș fi făcut în mod direct imbecil fostul șef.

Am parte de fix trei secunde de pace interioară, după care Buna Samariteană apare în dreptul intrării, cu doamna HR după ea. Prezența doamnei nu mă deranjează, însă volumul alarmant de documente de sub brațul acesteia, da.

Noua mea colegă rânjește la mine ca un Marele alb cuprins de frenezia faptului că are o victimă în vizor.

-Te las cu Veronica de la Human Resources, să semnezi ce mai ai de semnat și să îți însușești regulamentele. Noi începem trainingurile de mâine! Succes!

Toate cuvintele în engleză sunt însoțite de un afectat accent englezesc, care mă determină să mi-o imaginez bând ceaiul de la ora cinci, cu degetul mic ridicat discret.

Dau din cap fără vlagă, și îmi îndrept privirea spre Veronica, specialistă HR cea eficientă. Fără milă și fără preludiu, aceasta începe să turuie:

-Ai aici ROI, ROF, NDA-ul pe care trebuie să îl semnezi până la sfârșitul programului, DEF-ul, DSA-ul, PLB-ul....

Nu știu jumătate din prescurtările astea și mă uit la ea precum Champoleon prima dată la hieroglife. Cred că

singurul lucru inteligent de la mine, în aceste momente cruciale, a rămas privirea.

Veronica pare fericită că și-a terminat poezia și se așază entuziast pe scaunul tras în pripă lângă al meu. Nu cred că va rămâne lângă mine pe tot timpul parcurgerii documentelor, însă privirea aceea ușor bovinică mă convinge de contrariu. Legenda conform căreia HR-ul este dușmanul poporului, nu aliatul lui, capătă acum altă conotație.

Va fi o zi interesantă, dacă nu la toate documentele amănunționate voi adăuga și biletul meu de sinucigaș.

CUPRINS

	<i>Pag.</i>
<i>PREFAȚĂ</i>	7
INTRO	9
 CAPITOLUL I	
La început a fost lumină, dar apoi nu s-a mai plătit factura	11
 CAPITOLUL II	
Bun venit, dar nu prea	18
 CAPITOLUL III	
„Lăsați orice speranță, voi cei care intrați”	24
 CAPITOLUL IV	
Romgleză template	33
 CAPITOLUL V	
Ievaluări	36
 CAPITOLUL VI	
Ori la bal, ori la spital	49
 CAPITOLUL VII	
Gingăl bels, gingăl bels	57
 CAPITOLUL VIII	
Pe / trecerea firmei	68
 CAPITOLUL IX	
Dragoste în vremea Covidului sau Florentino și Fermina într-o izoletă	82

CAPITOLUL X	
La circa/ul de Poliție sau Inchiziția wanna be	95
CAPITOLUL XI	
Meeting online sau ședințele lungi și dese te obosesc rău	106
CAPITOLUL XII	
DECALOGUL CORPORAȚIEI IT, după primul an și jumătate	112
CAPITOLUL XIII	
Training Day	113
CAPITOLUL XIV	
Ziua cu părinții sau un altfel de serbare la o altă grădiniță	128
CAPITOLUL XV	
Proiectul Lazăr	148
CAPITOLUL XVI	
Hard pill to swallow sau medicina muncii	158
CAPITOLUL XVII	
Team-building sau încă unul și mă duc	165
CAPITOLUL XVIII	
Back in black, or red sau arămiu	205
CAPITOLUL XIX	
Undercover sau atât de acoperiți că nici noi nu ne găsim	215
CAPITOLUL XX	
Topping de management	224
CAPITOLUL XXI	
Ola Coco Jumbo sau iadul verde-azuriu	234

CAPITOLUL XXII	
Dezvăluiri	289
CAPITOLUL XXIII	
Un fel de început, dar mai mult un sfârșit	297

